

Alja Adam

Krogi

Angelski laski

pripoveduje mi o skodranih, angelskih laskih,
 ki so zrasli na golih glavah sojetnic
 nekaj mesecev po tem, ko so jim zaradi boleznj
 in slabe hrane izpadli vsi lasje.
 pred začetkom vojne, leta 1941, ko so predčasno končali šolo,
 ji je fant, s katerim ni nikoli govorila, stisnil v dlan ljubezensko pismo:
 "ker se mogoče ne bova nikoli več videla",
 in že takrat so laski, vztrajno kot poganjajoča mlada trava,
 obkrožili njune misli,

ko pripoveduje, vzvalovijo v prostoru
 mehki kakor koža otroka,
 ki se je rodil in umrl v taborišču,
 zapletajo se med izrečene besede,
 med zgodbe, ki so si jih na trdih ležiščih zaupale,
 da bi preživele noč,

od zunaj pritiska jesenska toplota,
 ko v kuhinji sediva druga nasproti druge
 in se pretvarjam, da nimam nič s tem,
 da niso prav taki zlati laski pognali na dišečem
 lasišču moje hčerke,
 kakor da jih ne pobiram s tal, s svojega življenja,
 jih nastavljam vetru, da bi poleteli.

I long for one more night on Earth

Neverjetno srečo imam, da premorem dve roki,
dve nogi in na sredini prsnega koša rdečo, utripajočo mišico,
da poznega avgusta hodim ob severni obali
in se čudim kopalcem, ki se pri pičlih osemnajstih stopinjah
namakajo v vodi,
da lahko na koži občutim toploto perja,
v katerega je raca zarila svoj kljun,
medtem ko se morje kot debel šal ovija okoli otoka.

Mogoče je sreča celo to,
da ne morem pozabiti, da 2.500 km stran
tanki grozijo ljudem, da bodo razstrelili membrane njihovih teles,
jim vzeli svetlobo, skrito v reži srca,
da zgolj začasno prebivam na tem planetu:
ker potujem skozi atmosfero Zemlje kot nit skozi šivankino uho,
ker je potrpežljivost edina moč, ki jo potrebujem,
in je vsaka natančno odmerjena misel vbod,
vsak korak, s katerim se približam drugemu,
šiv, ki ne bo zašil ran tega sveta,

da sta moški in ženska (včeraj sem ju
videla, kako nad tisočerima odbleski sonca na gladini
objeta hodita po rjavih deskah pomola)
sedaj samo še izginjajoča podoba domišljije,
košček počenega ogledala, v katerem se ogleduje prazna soba,
ko ni nikogar doma,
da to praznino nosim s seboj in bo obstajala
še dolgo po tem, ko bom potovala po drugih galaksijah,
kjer se namesto topovskih strelav
oglašajo valovi, mehki, slani copati,
in podrsavajo po hrbtu oguljene pečine,
ki kot stara, orjaška pošast
vsake toliko zadovoljno vzdihne
ter ponovno omahne v spanec.

Kroženje

Dež se spušča in dviguje kot žametna zavesa,
razkriva svet naših projekcij,
mokra koža vztrepeta od nežnosti
pod oknom kavarne, kjer se zaljubljenca dotikata,
kjer opazujem srednješolca z lepimi nogami,
ki bi lahko bil moj sin ali ljubimec,
roke potisnem v žepe in se ugrezam sama vase,
globoko v središče mesta,
na mostu igrajo tamburaši otožne melodije,
vse to sem enkrat že doživela:
moški teče za žensko, ji položi dlan na ramo
in njuna pogleda se potopita v soj avtomobilskih žarometov,
v spomin na dve goli telesi,
ki se v majhni, skriti sobi vdajata užitku,
nato se ona iznenada zdrzne
in trdno oklene torbice v rokah,
da bi ohranila ravnovesje med stvarmi,
kot takrat, ko spravlja ponošene obleke v škatle,
ločuje tisto, kar je bilo, od tistega, kar prihaja,
kakor da se čas giblje v eno samo smer
in bi morali vedno, kadar pada dež,
odpreti dežnike, da bi odbili od sebe poželenje,
s katerim odklepam vrata stanovanja,
slačim najlon nogavice,
zdrsнем s prsti
med sramne dlake
in krožim.

Poteg vžigalice

Jesen je kratka kot orgazem,
zažari v trenutku,
kot poteg vžigalice, trzljaj ustnic,
vek, ki se zaprejo,
in že je tukaj noč.

*

Ko objameš drevo,
njegov duh stopi vate,
v dlani se zarišejo leta
kakor krogi v deblo.
Sčasoma posvojiš njegovo grčasto držo.

*

V globini zapuščenega vodnjaka
odmeva naš smeh.
Ustnice se vihajo kot olupki mandarine.
Pokrajina nam vrača tisto,
kar mi dajemo njej.

Grah

Pripeljem se s Frasom,
njegovo telo je zvito kot trta,
trdno ukoreninjeno med volan in sedež.
Med potjo živahno govoriva.

Kasneje tišina med polji, rdeče glave maka
med divjimi travami.
Z bratom obirava zelenjavo, prsti so umazani od zemlje.
Namesto z besedami sva povezna z viticami zelenega graha,
z otroštvom, ki je daleč,
tako kot plivkanje morja za griči.

Naslednji dan si pod kivijem poiščem
prostor za pisanje.
Vsaka veja je sistem zase,
svojevrstnih oblik se vpenja v veter,
kot polž, ki se je prisesal na list bodičaste rastline,
kot brenčanje čebele, ki polni ta trenutek
ali tistega malo kasneje, ko kuham grah,
razmišljam o poeziji.

Koledar

Vsak večer, ko se dela mrak,
gleda skozi okno in se pogovarja sama s seboj.
Njene besede krožijo v ustni votlini
kakor kosi neprežvečene hrane,
medtem ko večše pristajajo na žarečem planetu svetilke.
Neučakano jo vlečem za rob predpasnika,
dokler se ne obrne k meni in ne razpotegne ustnic
v komaj zaznavno krivuljo nasmeha.

Takrat vem, da me bo varovala, da bo zaklenila vrata,
da bo ob meni, dokler ne zaspim.
A ponoči se zbujam in slišim njeno mrmranje,
ali pa je to kapljanje vode, udarjanje kazalcev,
štetje minut do prvih znakov dneva,
ko se stopala dotaknejo tal
in pričnejo drseti okoli vsakodnevnih opravil
kot konica svinčnika okoli datumov,
ki jih obkrožuje na koledarju:
dan, ko pripeljejo drva, ko pridejo mesarji,
ko je treba iti v trgovino,
kupiti darilo za vnukinjo,
ko čaka, da starost odplakne pomene besed,
da se številke razblinijo v zvezdni prah,
da položimo telo v trdno strukturo zemlje
in razbolela čeljust dokončno obmiruje.

Sedaj v sanjah lovim
podobe svojih prednic,
njihove glasove, ki kot genski zapis
potujejo skozi galaksije celic.
Vsakič, ko se jim približam,
se pod menoj odprejo tla
in padem v nerazpoznaven prostor vesolja.